

Minä ja Arttu, friends forever Minä ja Arttu, me ollaan paitsi parhaat ystävykset, niin molemmat olemme myös Turkulaistuneita kirjailijoita. Tai ainakin meillä molemmilla on tavoitteena olla menestyviä, tuotteliaita kirjoittajia. Arttu on laatinut suunnitelmankin tavoitteeseensa pääsemiseksi. Hän kutsuu suunnitelmaa tiekartaksi. Minun suunnitelmani on erilainen, se nojaa intuitioon. Osittain. Ennenkaikkea se nojaa tuuriin. Minulla on realistisempi asenne menestykseen kuin Artulla. Tiedän että menestys ei ole ainoastaan kiinni kovasta työstä. Sattumalla on myös iso osa. Siinä missä opportunistinen Arttu tarttuu jokaiseen mahdollisuuteen kuin viimeiseen ja kiertää kaikenmaailman kulttuuriorgastisissa huorajaisissa, niin minä havannoin maailmaa, kerään kokemuksia ja odotan että sattuma kolahtaa kohdalleni.

Tapaamme viikonloppuillaisin Artun kanssa Ravintolassa. Minä saavun yleensä jo iltapäivällä odottelemaan. Samalla saatan rustata tarinanpoikasta vaikka pöytäliinaan. Paperivihkon mukana pitäminen on jotenkin porvarillista. Mieluummin varastan pöytäliinan. Arttu tulee paikalle pari, kolme tuntia myöhemmin. Jos on lämmintä eikä sada, hän polkee paikalle vaaleansinisellä kaupunkipyörällään. Siinä on kapea ohjaustanko. Arttu tilaa aina pienen lasin omenalimonaattia jäillä. Jos ei tietäisi niin sitä voisi erehtyä luulemaan alkoholipitoiseksi. Kun Arttu istuu pöytään, minä olen jo aika lailla omissa maailmoissani ja juttu kulkee. Jossain vaiheessa iltaa saan hervottomia uusia ideoita ja tarinanaihioita. Arttu kuuntelee korvat höröllä ja varastaa ideani. Se on väärin, mutta seuraavana päivänä en yleensä muista mitään edellisestä illasta, joten en edes tiedä joutuneeni materiaalivarkauden uhriksi. Ei sitä voi kieltää. Arttu on verrattain vittumainen jätkä, jos asiaa katsoo oikein negatiiviselta kannalta. Mutta älkää nyt alkako heti tuomitsemaan. Ei meistä kukaan täydellinen ole. Eikä Arttukaan sentään niin kusipää ole että varastaisi niitä ideoita, jotka kerron hänelle selvinpäin. Ja selvinpäin en ole niin tyhmä, että kertoisin ideoitani Artulle. Me olemme ystäviä. Kirjailijaystäviä. Artulla on muitakin ystäviä, mutta he eivät ole kirjailijoita. Kävimme viime syksynä Kirjamessuilla Artun kanssa. Käymme joka vuosi. Se on minulle ainoa tilaisuus jossa vuoden aikana käyn. Arttu käy kaikilla messuille mistä kuulee. Tällä kertaa Arttu esiintyi taiteilijanimellä jonka oli itselleen puoli vuotta aiemmin keksinyt. Hemingway, Arthur. Saino että nimivalinta on tyhmä. Arttu oli erimieltä. Naiset kuulemma tykkäävät. Assosiaatio tunnettuun kirjailijaan on kuulemma niin vahva että muu unohtuu. Arttu oli tietysti oikeassa. Jotkut jopa luulivat Arttua siksi toiseksi Hemingwayksi ja pyysivät omistuskirjoitusta taskuklassikoihinsa. Arttu tietysti kirjoitti. Kun kerroin, Erjalle, eräälle kirjamessuilla tapaamalleen Artun naisystävälle, että eikö tämä koskaan ihmettele miksi Ernst Hemigway puhuu niin hyvää Suomea, sain vastaukseksi vain kärttyisää kyräilyä. Päätin antaa asian olla. Kustantajat sentään tajusivat, että oli nimi sitten Hemingway tai Korhonen, niin kirjallinen tuotoksen taso ei Artulla ole erityisen vahva. Meistä kahdesta, minä olen se lahjakas kirjoittaja. Tästä huolimatta keksin itselleni loppumessujen ajaksi valenimen. Jali Pelvo. Sain myöhemmin turpaan eräältä kirjailijalta. En pannut hanttiin koska mies oli minua lyhyempi ja hänellä oli silmälasit. Naisiin nimivalintani ei tehnyt vaikutusta. Arttu kysyy minulta usein samoja kysymyksiä saamansa palautteen perusteella. Miten niin pitäisi perustella motiivi kirjoittamiselle? Miten niin pitäisi kuvailla enemmän? Miten niin dialogi oli kankeaa? Arttu ei kuitenkaan koskaan ole luopunut toivosta, koska palautteen lopussa hänen tarinaansa on kuitenkin kehuttu. Kehittämiskelpoinen tarina. Sen olen saanut usein kuulla Artun suusta. Artulla on toisinaan tapana antaa myös minulle luettavaksi tuotoksensa. Kerran lopetin suullisen arviointini seuraavasti. 'Tarina vaikuttaa siltä kuin kymmenvuotias lapsi olisi kirjoittanut kuvauksen aikuisen naisen sielunelämästä eron ja keskenmenon jälkeen. Kymmenvuotiaat eivät kirjoita hyvin tai uskottavasti. Itseasiassa tarina on niin huono, etten ensilukemalla edes huomannut kuinka järkyttävän paljon kirjoitusvirheitä tässä on. Mieleeni tuli, että ovatko nämä

kirjoitusvirheet oikeasti vain joku tehokeino vahvistaa olettamusta sille, että tämän tekstin on oikeasti kirjoittanut joku, joka juuri on valmistunut päiväkerhosta ja eikä vielä edes haaveile vastakkaisen sukupuolen häpykarvoista.’ Sanottuani sanottavani, vaikenin ja join tuopista pitkän hörpyn. Kun laskin tuopin takaisin pöydällä, Arttu katsoi minua hämmentynein silmin, suu hieman raollaan. Seurasi epämukava hiljaisuus. Katsoimme toisiamme sanaakaan sanomatta. Kummankaan tietämättä miten rikkoa hiljaisuus. Lopulta Arttu kumartui eteenpäin, ‘Oliko se edes kehityskelpoinen?’ Minua satutti kuulla Artun kysymys. Tuntui siltä kuin rehellinen palautteellani olisi ollut lyömäase jolla olin juuri antamassa viimeisen kuolettavan iskun Artun unelmille. Ja Artun lapsen silmät hapuilivat kohti minua, etsien kasvoistani viimeistä toivonpilkahdusta ennen vääjäämättä lähestyvää loppua jota vaikenemiseni tarkoitti. Käännyin kohti tarjoilijaa ja nostin kättäni merkiksi että halusin hänen huomionsa. ‘Se oli nimenomaan kehityskelpoinen, sanan koko merkityksessä.’, sanoin. Tarjoilija huomasi minut. Hän nosti etusormensa ylös yhden oluen merkiksi. Minä nyökkäsin. Käännyttyäni jälleen Arttuun päin, näin hänen hymyilevän minulle. Emme puhuneet enää toisillemme ennen kuin Arttu viimein nousi pöydästä ja pahoitteli, että joutui jättämään minut yksin. Mutta tuosta illasta muistan aina sen puolituntisen, kun istuimme vain kaksin hiljaa pöydän ääressä. Minä seurasin kuinka Artun katse vaelsi pitkin seiniä ja seurasi ihmisiä jotka istuivat ravintolassa. Hän näytti olevan kiinnostunut kaikesta ja kaikista. Arttu oli selvinnyt kuolemanporteilta ja nyt adrenaliinihumalassa hän näytti kaikkivoipaiselta ja pelottomalta, voittamattomalta. Olin varma että Arttu nousi pöydästä uidakseen Ruotsiin. Seuraavana aamuna heräsin poikkeuksellisesti ilman krapulaa. Artun lähdettyä typerä virne naamallaan, olin tajunnut tehneeni virheen. Vitutti niin, että kävelin Ravintolasta kotiin siltä istumalta. En edes ottanut bussia vaikka kävematkaa kertyi melkein kymmenen kilometriä. Saavuttuani asunnolle olin niin väsynyt, että kävelin suoraan makuuhuoneeseen ja rojahdin sängylle. Aamulla riisuin päällystakkini noustessani vuoteesta. Aurinko paistoi kirkkaasti parvekkeelleni, joten keitin pulppupannullisen kahvia ja kannoin koko pannullisen mukanani ulos. Terrassini ei ole iso, mutta sinne mahtuu pieni pyöreä pöytä ja pieni taitettava tuoli. En koskaan kutsu vieraita luokseni, eikä kukaan koskaan muutenkaan vieraile, joten isommalle minulle ei ole tarrettakaan. Kaadoin kahvia tyhjäin riisikuppiin ja katselin pihalle. Talitintit hyppivät männynoksalta toiselle ja mustarastas hyppeli nurmikolla etsien matoja. Iso kollikissa eteni varovasti seinänviertä koettaen turhaan väijyä rastasta. Normaalisti olisin voinut seurata lintujen ja muiden eläinten touhuja vaikka koko pulppupannullisen verran, mutta nyt en saanut mielestäni edessäni virnuilevaa Arttua. Nostin katseeni vastapäisen kerrostalon, ylimmän kerroksen nurkkaparvekkeelle. Siellä asuu Helena, opiskelukaverimme kauppaopistosta. Artulla ja Helenalla oli suhde joka kesti sen kolme vuotta jonka opiskelimme. Helena oli jumalaisen kaunis tyttö kun aloitimme opiskelun. Jalkani menivät veteläksi kun näin hänet ensimmäisen kerran. Tiesin että hän oli aivan eri tason tyttö kuin mihin minulla olisi mahdollisuuksia, joten join itseni ensin vahvaan humalaan ja aloin lähennellä häntä ensimmäisissä koulun bileissä alkoholin tuomalla rohkeudella. Helena kuunteli vielä kiinnostunutta esittäen, kun avauduin ongelmistani elämän kanssa ja kun kerroin muutamia totuuksia poliitikoista, kapitalisteista ja papistosta. Mutta avautuessani ihmissuhteitteni olemattomuudesta ja liikkeessäni tekemään lähempää tuttavuutta Helenan huulien kanssa, tämä liikkui alta pois nopeasti ja poistui seurastani taakseen katsomatta. Myöhemmin tajusin, että tämä humalassa tehty peliliike oli pilannut mahdollisuuteni myös muiden luokkani tyttöjen kanssa. Sana kiersi ja minä olin se tarinan sika. Helena oppi sietämään minua ollessaan Artun kanssa, koska minä ja Arttu olimme paljon tekemisissä. Lopulta se hobbitin kokoinen lappalainen päätti jättää Helenan, koska tämä oli, Artun sanojen mukaan, melkoinen mälkättäjä.

Muistan kun Arttu Ravintolassa selitti minulle omenamehulasin takaa kuinka hän nyt oli onnellinen päästyään eroon ahdistavasta parisuhteestaan. Minä katsoin Arttua koko illan ajan painokkaan tuomitsevasti. En ollut rehellinen. Sisälläni paloi sinä iltana riemukas roihu. Helenan parveke näytti tänäänkin tyhjältä. Puhelimen soittoaäni kuului heikosti sisältä. Kävelin makuuhuoneeseen ja kaivoin puhelimeni takkini taskusta. Artun äiti soitti ja kertoi että Arttu oli joutunut onnettumuuteen pyöränsä kanssa. Hän pyysi minua käymään sairaalassa katsomassa Arttua. Käski lähettämään terveisiä, että saapuu niin pian kuin mahdollista, mutta bussikyydillä kestää aikansa matkustaa Inarista Turkuun. Toivotin Artun äidille hyvää matkaa ja hain pulppupannun parvekkeelta. Katsahdin Helenan asunnolle päin ja olin näkevinäni kuinka verho liikautti ikkunassa. Artun molemmat kädet olivat murtuneet ranteista ja ilmeisesti myös leukaan oli sattunut koska Artun puheesta ei meinannut saada selvää. Pään ympäri oli kiedottu sideharsoa pitämään jotain paikallaan mutta en kysynyt mitä. Kerroin Artulle äitinsä tulevan paikalle niin nopeasti kuin mahdollista. Arttu ynähti ja suu harsojen keskellä vääntyi asentoon jonka tunnistin hymyksi. Lukuunottamatta käsiään ja jotain vaivoja naamassaan, Arttu näytti kuitenkin voivan aivan hyvin. Huomasin, etten ollut pettynyt näkemääni ja tämä tunne yllätti minut. 'Olet sinä Arttu onnen poika. Ehket ole hopealusikka suussa syntynyt mutta jonkinnäköinen ruokaväline siellä varmaan on tähän maailmaan tullessasi ollut', sanoin ja otin taskustani kameran. 'Nyt hymyä niin saadaan kustantajan sivulle tyylikäs ja massasta erottuva promokuva.' Arttu nyökkäsi ja availi suutaan. 'Owouta Pwertti nwiin pwuren whuuleen enwsin. Swaadaan wewta kuwaan.'